

Toespraak,

*gehouden door den heer N. J. J. Greeter bij de
aanvaarding van het praesidium in de Vergadering
van 9 Maart 1902.*

Dames en Heeren.

Als nieuwbenoemde en geïnstalleerde voorzitter uwer tandheelkundige vereeniging, wenschte ik gaarne, in het belang dier vereeniging, eenige woorden tot u te spreken.

Het is een niet te ontkennen feit, dat het „feu sacré”, dat eens zoo lustig brandde in de harten en zielen mijner medeleden, reeds lang aan het smeulen is, en behalve enkele sporadische opflikkeringen, meer en meer dreigt uit te gaan. Dat feit is geconstateerd, door opeenvolgende bestuurderen en de beteekenis er van diep gevoeld.

Vele malen, neen steeds, was het een onderwerp van gesprek en gedachtenwisseling en meeningsverschil op de bestuursvergaderingen en steeds kwam men weer op deze twee troostgronden: „het gaat in alle vereenigingen zoo, en mettertijd zal het wel weer beter worden.” Of het in

alle vereenigingen ook zóó gaat, laat ik in 't midden, doch dat het er mettertijd beter op zal worden, laat zich voorloopig nog niet aanzien.

Dat ik, ter kwader ure tot Voorzitter gekozen, deze taak aanvaard heb, bewijst dat ook ik, gedachtig aan het woord van J. Pz. Koen, „ende desespereert niet,” nog niet wanhoop aan het voortbestaan van ons vereenigingsleven.

Ik meen een kortstondig leven van eene vereeniging te moeten toeschrijven en wijten, aan gebrek aan beroeps-liefde, geboren uit verkeerde beroepskeuze en aan eene verkeerde opvatting van den zin van het vereenigingsleven bij velen harer leden.

Eene vereeniging is geene maatschappij in het klein, waarmêe zij ten onrechte dikwijls vergeleken wordt.

De maatschappij bestaat uit concureerende, strijdende, vijandige elementen. Daarin ligt de voorwaarde voor het bestaan der maatschappij. Weet een lid dier maatschappij iets, wat een ander niet weet, heeft hij toevallig of na lang zoeken eene ontdekking gedaan, hij houdt dit geheim, neemt er patent en octrooi op, en alle beschermende middelen te baat, die de wet hem toestaat. Dat is zijn recht. Anders moet het zijn in eene vereeniging. Weet een lid eener wetenschappelijke vereeniging iets, wat hij vermeent, dat niet elk ander weet en kan toepassen, dan moet hij dit ter tafel brengen, houdt er eene voordracht of demonstratie over en maakt het tot gemeen goed voor allen. Daarmede wordt de wetenschap en het gemeenschapsleven gebaat en dat is het recht maar ook de plicht van een goed lid.

Wilt gij een voorbeeld?

Ik heb een goudsmid gekend, een buitengewoon bekwaam

man in zijn vak, die na lang zoeken en tasten een middel gevonden had, de gouden sieraden te kleuren, zoodat alleen de mooie kleur menig winkelier die eigenlijk niets noodig had, deed koopen om zijnen voorraad te verrijken.

Er bestond geene vereeniging van goudsmeden, waar de ethische richting gevolgd kon worden.

De goudsmid zag vele slechte kleuren, ergerde zich dikwijls aan het door slecht kleuren verbrandde goudwerk, doch dacht er niet aan, zijn recept openbaar te maken, of aan anderen mede te deelen, en voelde zich volkomen in zijn recht. Hij was een lid der maatschappij.

Wilt gij voorbeelden van goede vereenigingsleden, goed in den ethischen zin als hierboven bedoeld? Gij hebt ze voor 't grijpen, doch ik wil er enkelen noemen. N'en déplaise de talrijke ongenoemden.

Denk aan Herbst, lees de brieven van Witthaus, volg de demonstratiën van Grevers, e. a. Daar straalt eene warmte, een gloed, eene beroeps liefde uit, die U weldadig aandoet, die U zelfs steunt en opwekt. Aan zulke leden hebt ge iets, heeft de vereeniging iets. Iemand, die de tandheekunde alleen uitoefent als een middel van bestaan, of een middel om rijk te worden met den verkoop van cosmetica, zonder eenige liefde te gevoelen voor het beroep zijner keuze, had beter gedaan, koopman te worden. Zijn koopmansgeest zal zegevieren over zijn zin voor het gemeenschapsleven. De beroeps liefde is gelijk een plant aan te kweken en te ontwikkelen door vlijtige beoefening en studie, niet door kracht en geweld te forceeren. Is zij tot ontwikkeling en wasdom gekomen, dan volgt van zelf de ontwikkeling van den goeden zin voor het gemeenschapsleven en daar-

mee de bloei van het vereenigingsleven. Daarop is mijn hoop en vertrouwen gevestigd, en daarom neem ik de vrijheid, mede namens mijne mede nieuwe bestuurderen, een beroep te doen op uw aller bereidwilligheid om ons allen te steunen in ons streven, den bloei te bevorderen van de Nederlandsche Tandmeesters-Vereeniging.

Vivant, Crescent Floreant Vereeniging en Tijdschrift.
